

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Cap. VII. De caede & tractione Georgii Alexandrini Episcopi ob ea quae in templo Mitrae acciderant: & quid ea de re scripserit Julianus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Κεφ. ζ.

Περὶ τῆς ἀναιρέσεως καὶ τῆς θρησκείας γεωργίου τοῦ ἀλεξανδρείας, ἧς τὰ ἐν τῷ μυστηρίῳ συμβάντα καὶ οἷα ἐγράφησαν Ἰουλιανὸς ἀπεὶ τὸ τοιαύτως ὑποθέσει.

CAP. VII.

De cæde & tractione Georgii Alexandrini Episcopi ob ea qua in templo Mithrae acciderant: & quid ea de re scripserit Julianus.

Ὁ Μὲν ἐν ἀθανάσιῳ ὡδὲ διασωθεὶς, καὶ ἀπεροδοκῆτως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ θανείς, εὐδὲ ὄθεν κερήλθεν ἐγνωσκέῳ περὶ χαρῆς δὲ γηρόμενῳ ὁ τῷ ἀλεξανδρείαν λαὸς, τὰς ἐκκλησίας αὐτὰ παρέδωκεν ἐκκληθέντες ἢ οἱ τὰ δόξαις φρονηθῆτες, ἐν ἰδιωτῶν οἰκίαις καθ' ἑαυτοὺς ἐκκλησίαζον, λέκτιον ἀντὶ γεωργίου, τῆς αὐτῶν αἰρέσεως ἐπίσκοπον περιβαλλόμενοι γεωργίῳ δὲ ἐτυχεν ἠδὲ ἀναιρέθεις ἀμα γὰρ δημοσίᾳ δῆλον ἐποίησαν οἱ ἀρχόντες τελεθροῦ κωνσταντίνου, αὐτοκράτορα ἢ Ἰουλιανὸν εἶναι, ἐστασίασε τὸ ἐλλυμικὸν πῆλθῃ τῶν ἀλεξανδρείαν κεραιγότες τὲ καὶ λοιδορέμενοι ὠρμησαὶ ἐπ' αὐτὸν, ὡς παρὰ χρῆμα ἀναιρέθεις ἀνακοπέτες ἢ τῆς παλαιᾶς ὁρμῆς, τότε μὴ αὐτὸν ἐν δεσμοῖς εἶχον ὅσα εἰς μακροῦ κατὰ δρασμόντες ἔαθεν εἰς τὸ δεσμωθῆεν, ἀναιρέθων αὐτὸν καὶ καμῆλω θάπνεντες, ἡμερσίσταυτες τε ἐν ταῖς κατ' αὐτὸ ὑβρίαι, ἀπεὶ δὲ ἰλλω ὄψιαν περὶ παρέδωκαν ὅσα ἀγνοῶ ἢ, ὡς οἱ ἀπὸ τῆς δόξαις αἰρέσεως, τὰ δὲ λέγουσι παθεῖν τὸν γεωργίον πρὸς τῶν τῆ ἀθανάσις σπασθῶν ἐγὼ ἢ τῶν ἐλλυμικῶν ἢ γέμα μαλλον εἶναι τὸ δόγμα λογιζόμενος ὡς μείξας ἔτοι καὶ πλείας ἀφορμὰς πρὸς αὐτὸν εἶχον, καὶ μάλιστα τὴν ἀπεὶ τὰ ξόανα καὶ ὅτι καὶ ὑβρίαι, καὶ τῶν τῶν θυσιῶν καὶ πατριῶν κώλυση ἐπέτεινε ἢ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπέχθειαν, καὶ ἢ ἐν τοῖς βασιλείοις διώμασι καὶ οἷα φιλεῖ δῆμον, πρὸς ὅτι ἐν δυνάμει πάχην, ὅσα ἀνεκλόν ἢ γένθῃ πρὸς ἢ τέτοις καὶ τοιούδε τότε τινέσει ἀπεὶ τὸ καλέμνον παρ' αὐτοῖς μύθρον τῆτον γὰρ τὸν τόπον ἔρημον πάλαι γηρόμνον, ἐδωρήσατο κωνσταντίνῳ τῇ ἀλεξανδρείαν ἐκκλησίᾳ γεωργίῳ δὲ εἰς ἐπισκοπὴν ἐκκλησίας οἴκου ἀνακαθαίροντο, αὐτὸν ἀνεφάνη ἐν ὧ ξόανα μὲν ἴσως καὶ ὄργανα πῶς εὐρέθη τῶν ἐνθάδε τότε μυνέντων ἢ τελεμνίων ἀ τοῖς ὄρωσι γέλοιά τε καὶ

ET Athanasius quidem hoc modo servatus, ac præter omnium expectationem in Ecclesia conspectus, undenam prodiiisset ignorabatur. Populus autem Alexandrinus ingenti gaudio exultans, Ecclesiam ei tradidit. Ariani igitur Ecclesiis pulsi, in privatis ædibus conventus suos separatim egerunt, cum Lucium quendam, Georgii loco, Episcopum sectæ suæ constituissent. Iam enim Georgius interemptus fuerat. Nam simul atque Magistratus palam fecissent, Constantium quidem mortuum, Julianum vero ad Imperium evectum esse, Alexandrinorum Gentilium vulgus seditionem commovit. Clamantesque universi & conviciis cum incessentes, impetum in eum fecerunt, velut jamjam interfecturi. Verum impetu statim represso, tum quidem eum in vincula conjecerunt. Paulo post vero, prima luce ad carcerem decurrentes, eum trucidant: & camelo impositum, cum pet totum diem contumelias affecissent, tandem sub vesperum incendio consumpserunt. Nec ignoro Arianos quidem affirmare, Georgium ista passum esse ab Athanasii fautoribus. Ego vero, hoc facinus Gentilium fuisse potius existimo: Considerans videlicet, eos plures & graviores odii causas in illum habuisse, præcipue ob contumelias templis ac simulacris illatas, & ob sacrificia ac patrios ritus prohibitos. Sed & auctoritas quæ pollebat in Imperatoris palatio, odium civium in illum auxerat: atque ut solet vulgus animo affectum esse erga potentiores, eum intolerabilem sibi existimabant. Acciderat præterea quidpiam in loco quem Alexandrini Mithrium vocant. Hunc enim locum, cum jam pridem desertus esset, Alexandrinorum Ecclesiæ Constantius donaverat. Sed cum Georgius ad exstruendam illie Ecclesiam eum repurgaret, adytum quoddam apparuit: in quo simulachra nescio quæ, & instrumenta reperta sunt, eorum qui tunc temporis sacra tradebant & accipiebant. Ea vero ridicula Gggg ij

admodum ac peregrina spectantibus sunt visa. Quæ Christiani publice proponentes, traducere coeperunt, irridendo Paganos. At illi numero quamplurimi, in unum congregati, in Christianos irruunt; pars gladiis & lapidibus; pars obvio quoque telo armati. Multisque interfectis; quibusdam etiam ad religionis nostræ contumeliam cruci suffixis, plurimos vulneratos reliquerunt. Hanc ob causam Christiani quidem opus quod inchoaverant, imperfectum dimiserunt: Gentiles vero, Juliano Imperium ineunte, Georgium trucidarunt. Idque ita se habere ipse Imperator testatur. Qui profecto nunquam id confessus esset, nisi veritas ipsa eum adesset. Maluisset enim, ut opinor Christianos aut quoscumque alios, Georgii interfectores esse, quam Paganos. Sed tamen veritatem rei non celavit. Et in Epistola quidem quam ad Alexandrinos ea de re scripsit, visus est graviter succensere. Verum literis duntaxat eos oburgavit: Prænam vero remisit, in gratiam, ut ipse ait, Serapidis Præsidis eorum urbis, & Alexandri conditoris, & Juliani avunculi sui, qui antea Præfectus fuerat Ægypti atque Alexandria. Vir Gentilium superstitioni supra modum addictus, & qui Christianos gravissimo odio prosequeretur: adeo ut quantum quidem in ipso erat, contra Imperatoris sententiam persecutio Christianorum ad eandem usque processerit.

Ἄξίνα ἐδόκει δημοσίᾳ ἢ ταῦτα καθόλου ἐπι-
χειρησάμενοι, ἐπὶ ὁμῶν ἐπιβήσομεν τοῖς ἐπι-
λωσιαῖς· οἱ δὲ, πληθῶν εἰς ταῦτο συλλε-
γῆτες, ἐπῆλθον τοῖς χριστιανοῖς· οἱ μὴ ἐξέστη
ἠλίθοις· οἱ δὲ ἑτέρω τὰ ὡς ἔτυχεν ὀπίσσω
καὶ πολλὰ ἀνεμόντες, ὅθεν ἦσαν αὐτοὶ
ἐφ' ὕψει τῆς θρησκείας, τραυματίας ὅθεν
πλείους κατέσταν· ἐν ἧ τῆτε, χριστιανοὶ μὴ
τὸ δεχθέν ἔργον, ἀτελες ἐγκατέλιπον· οἱ δὲ ἐπι-
λωσιαι, Πιλαβάσης τῆς ἰουλιανῆς βασι-
λείας, τὸν γεώργιον ἀνέλιον μαρτυροῦν καὶ
βασιλεὺς αὐτὸς τῆθ' ἔτος ἔχειν· ὅθεν ὁ αὐ-
τὸς ὁμολόγησεν, εἰ μὴ ὑπὸ τῆς ἀληθείας ἐπέ-
σθη ἠθέλετο, οἶμαι, χριστιανὸς οἰεσθῆναι·
ἐλλίως εἶναι τὸς γεωργίᾳ φορέας· ἀλλ'
ὁμῶς οὐκ ἀπεκρύψατο· φάνει γὰρ ἐν τῇ
ἐπι τῆτε πρὸς ἀλεξάνδρειας ἐπιστολῇ· ἄ-
ξας χαλεπαίνεω μέχρι ἢ γραμμάτων μὴ
νονεῖμ· φάτο, καὶ τῷ τιμωρίαν σωεργη-
ρησεν· ἀλλ' οἱ φησὶ τῇ πρὸς σάραπιν τῶν
τῶν πολιτῶν, καὶ ἀλεξάνδρον τὸν οἰκιστὴν καὶ
ἰουλιανὸν τὸν αὐτὸς θεῖον, ὃς πρὸ τῆτε ἀρ-
πῆ καὶ τῆς ἀλεξάνδρειας αὐτῆς ἤρξεν· ἀλλ'
ἐς τὰ μάλιστα ἐλλυισμῶ χαρῶν, καὶ τῶν
χριστιανῶν ὑπερφυῶς μισῶν, ὡς τὸ γε κατ'
αὐτὸν, ὑπεριαντῶν τῆς ἑ κατέλιπον· γὰρ
μῆς, καὶ μέχρις αἵματι κακῶς παθεῖν τῶν
χριστιανῶν.

CAPUT VIII.

De Theodoro sacrorum vasorum custode
Antiochensis Ecclesie: & quomodo Julia-
nus avunculus Juliani Apostata, ob sacra
vasa violata, à vermibus corrosus est.

QUICUM tunc temporis Antiochen-
sis Ecclesie donaria, quæ plurima
erant ac pretiosissima, ademisset & in
Imperatoris ararium transferri curas-
set, sacrasque ædes occludi iussisset, om-
nes statim clerici autugisse dicuntur. So-
lus Theodorus Presbyter remansit in
civitate. Quem ille utpote sacrorum
vasorum custodem, qui eorum notitiam
tradere valeret, comprehensum gravissi-
me cruciavit. Quumque inter tormenta
forti animo respondisset, & in Christianæ
fidei confessione enitisset, ad extremū

Κεφ. η'.

Περὶ Θεοδώρου ἡ σκυφούλακος ἀντιοχείας· καὶ αἱ πλείους
χαρὶς ἰουλιανῶς ἐθεῖος ἡ πρὸς τὰς ἐκκλησίας
τοῖς ἐξήντε.

Λέγεται γὰρ ἀπεδάρον· αὐτὸς τῶν
θεῶν θησαυρῶν, πλείους ὄντα καὶ πλείους
τὰ ἀναθήματα τῆς ἀντιοχείας ἐκκλησίας
καὶ τὸς ἐκκλησίας τόπος ἀποκλείσαι, ὅθεν
γὰρ μὴ πάντας τὸς κληρικούς· μόνον δὲ Θεοδώ-
ρον τὸν πρεσβύτερον, μὴ ὑποχωρήσαι τῶν
λεως· ὃν ὡς φύλακα τῶν κειμηλίων, τῶν
τέτων γράσιν καταμύσαι δυνάμει
συλλαβῶν, δεινῶς ἠκίσατο· ὅθεν τὸ τελευτῶν